

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **J. M.**, zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. února 2014, č. j. KUJI 9919/2014, sp. zn. ODSH 123/2014 Pe, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. srpna 2014, č. j. 30 A 44/2014 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně se dne 4. května 2013 dopustila přestupku tím, že překročila nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, sníženou dopravní značkou, o 30 km/h a více, za což jí Magistrát města Jihlavy uložil rozhodnutím ze dne 11. července 2013, č. j. MMJ/OD/12052/2013-9 pokutu a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu dvou měsíců. Na základě spáchání jmenovaného přestupku byly žalobkyni do registru řidičů zaznamenány tři body a v důsledku toho dosáhla hranice 12 bodů. Dne 16. října 2013 žalobkyni Městský úřad Havlíčkův brod (dále jen „městský úřad“) podle § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých

zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, oznámil dosažení 12 bodů a vyzval ji k odevzdání řidičského průkazu kvůli pozbytí řidičského oprávnění.

[2] Žalobkyně následně podala námitky ve smyslu § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu proti všem záznamům bodů v registru řidičů, neboť pochybovala o tom, že se dopustila tolika „bodovaných“ přestupků. Městský úřad námitky žalobkyně zamítl rozhodnutím ze dne 4. prosince 2013, č. j. DOP/4413/2013/MZ-15. Žalobkyně se rozhodnutí městského úřadu bránila odvoláním, které však zamítl žalovaný v návěti uvedeným rozhodnutím.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila správní žalobou, kterou ovšem Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) shledal nedůvodnou a napadeným rozsudkem ji zamítl. Žalobkyně až v žalobě rozporovala záznam tří bodů provedený na základě výše citovaného rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy z 11. července 2013 (v řízení před správními orgány tuto námitku nevznesla, její odvolání bylo blanketní a žalobkyně je, ač k tomu vyzvána, nijak nedoplnila). Vykonatelnost tohoto rozhodnutí totiž byla na základě rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 18. listopadu 2013 odložena podle § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Záznam zmíněných tří bodů tudíž podle žalobkyně postrádal způsobilý podklad. Krajský soud argumentaci žalobkyně nepřisvědčil, přičemž převzal závěry plynoucí z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. března 2013, č. j. 17 A 54/2011 - 40. Konstatoval, že záznam bodů není povinností uloženou rozhodnutím o přestupku, nýbrž zákonným důsledkem porušení vybraných povinností. Jedná se o jiný právní následek rozhodnutí o přestupku, nikoliv o výkon rozhodnutí. Zatímco výkon sankce jako takové lze odložit podle § 83 odst. 1 přestupkového zákona, záznam bodů do registru řidičů nelze pozastavit odkladem výkonu rozhodnutí. Záznamu lze pouze dočasně zamezit přiznáním odkladného účinku žaloby v režimu § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud uzavřel, že se odložení výkonu rozhodnutí o přestupku podle § 83 odst. 1 přestupkového zákona nevztahuje na záznam bodů v registru řidičů, a žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti označenému rozsudku krajského soudu žalobkyně (nyní stěžovatelka) brojila včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatelka namítala, že krajský soud opomenul ustanovení § 74 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož *„ustanovení o vykonatelnosti platí obdobně i pro jiné právní účinky rozhodnutí.“* S odkazem na komentářovou literaturu stěžovatelka dovodila, že pojem „jiné právní účinky“ je obsahově shodný s pojmem „jiné právní následky“ použitým v § 73 odst. 2 s. ř. s. I pokud připustíme, že záznam bodů představuje jiný právní následek rozhodnutí o přestupku a ne vedlejší trest (s čímž ovšem stěžovatelka nesouhlasí), ustanovení § 74 odst. 3 správního řádu na záznam bodů jistě dopadá. Podle stěžovatelky totiž z doktrinárního vymezení pojmu „vykonatelnost“ a ze systematického výkladu zákona vyplývá, že se odklad vykonatelnosti ve smyslu § 83 odst. 1 přestupkového zákona uplatní na všechny účinky rozhodnutí o přestupku, a to jak na sankce, tak i na jiné účinky rozhodnutí, jakými jsou např. ochranná

pokračování

opatření či zápis bodů do registru řidiče. Pro záznam posledních 3 bodů do registru řidičů tedy nebyl dostatečný podklad.

[6] Svou interpretaci stěžovatelka následně podpořila odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 30. září 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07, podle něhož odklad výkonu rozhodnutí představuje nikoli jen odklad vynutitelnosti, ale i odklad všech účinků zamýšlených právě tím rozhodnutím, jehož výkon se odkládá. Ve světle citovaného nálezu nemůže napadený rozsudek krajského soudu obstát, neboť zcela popírá účel institutu odkladu vykonatelnosti, přičemž k účelu je podle Ústavního soudu potřeba při výkladu právních předpisů přihlídnout (nález ze dne 17. prosince 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97).

[7] Krajský soud nadto podle stěžovatelky ignoroval argumentační linii obsaženou v žalobě a nijak se nezabýval judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, na niž stěžovatelka odkazovala.

[8] Stěžovatelka dále brojila proti pasáži napadeného rozsudku, v níž krajský soud zmínil, že do registru řidičů byly žalobkyni připsány další tři body. Stěžovatelka zdůraznila, že záznam dalších tří bodů, o nichž se zmínil krajský soud, je pro ni zcela novou informací, kterou musí prověřit a zvolit další procesní postup v příslušném správním řízení. Tím, že soud vzal danou informaci v potaz, nevycházel z právního a skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí ve správním řízení a navíc provedl důkazy, k nimž se žalobkyně nemohla vyjádřit. Stěžovatelka navíc poukázala na § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého se body zaznamenávají pouze do celkového počtu 12 bodů.

[9] Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby zrušil napadený rozsudek krajského soudu, ale i v návěti označené rozhodnutí žalovaného, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že považuje napadený rozsudek krajského soudu za správný a že ve zbytku odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, neboť stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla žádné nové skutečnosti. Proto navrhl Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost zamítnout. Vzhledem k tomu, že vyjádření žalovaného neobsahovalo žádné nové právní argumenty či skutečnosti a pouze odkazovalo na dřívější rozhodnutí ve věci, nebyl důvod, aby je Nejvyšší správní soud zasílal stěžovatelce.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[13] Stěžovatelka učinila spornou především otázku výkladu § 83 odst. 1 přestupkového zákona ve spojení s § 74 odst. 3 správního řádu. Stěžovatelka se vymezila vůči argumentaci krajského soudu a uvedla, že pojem „odložení výkonu rozhodnutí“ obsažený v § 83 odst. 1 přestupkového zákona se musí vztahovat nejen na sankce, ale i na jiné účinky rozhodnutí o přestupku včetně záznamu bodů do registru řidičů. Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil.

[14] Ustanovení § 83 odst. 1 přestupkového zákona uvádí: „*Požádá-li účastník, který podal návrh na přezkoumání rozhodnutí o přestupku soudem, o odložení výkonu rozhodnutí, správní orgán jeho žádosti vyhoví.*“ V zákoně uvedená poznámka pod čarou odkazuje na § 75 správního řádu z roku 1967, který stanovil: „*Orgán provádějící výkon rozhodnutí může ze závažných důvodů na návrh účastníka řízení nebo z vlastního, popřípadě jiného podnětu výkon rozhodnutí odložit; pokud národní výbor provádí výkon rozhodnutí jiného správního orgánu, vyžádá si jeho vyjádření.*“ Správní řád z roku 1967 byl ovšem nahrazen nyní účinným správním řádem z roku 2004, a proto je třeba vzít v souvislosti s § 83 odst. 1 přestupkového zákona subsidiárně v potaz úpravu současného správního řádu. Přestupkový zákon ustanovením § 83 odst. 1 přestupkového zákona obsahově navazuje na § 113 nyní účinného správního řádu, který tak jako § 75 správního řádu z roku 1967 upravuje odložení a přerušení exekuce. Ustanovení § 83 odst. 1 přestupkového zákona stanoví další důvod pro odložení výkonu rozhodnutí nad rámec správního řádu, přičemž se jedná o důvod obligatorní (JEMELKA, L.; VETEŠNÍK, P. *Zákon o přestupcích a přestupkové řízení: komentář*. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 401). Pokud účastník řízení požádá o odložení výkonu rozhodnutí a současně doloží, že k soudu podal návrh na přezkoumání rozhodnutí o přestupku, má správní orgán povinnost jeho žádosti o odložení výkonu rozhodnutí vyhovět, aniž by zkoumal důvody či závažnost okolností pro to svědčící.

[15] Vzhledem k současnému znění relevantních ustanovení správního řádu doktrína i judikatura rozlišují vykonatelnost rozhodnutí a jiné právní účinky; s touto kategorizací pracuje též ustanovení § 74 odst. 3, resp. § 74 odst. 1 správního řádu. Rozlišování výkonu rozhodnutí a jiných právních účinků rozhodnutí přijaly za své ve správním soudnictví krajské soudy (rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 20. března 2013, č. j. 17 A 54/2011 - 40 a ze dne 16. května 2013, č. j. 17 A 79/2011 - 40) i Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 31. srpna 2012, č. j. 4 Ads 176/2011 - 129 rozhodoval, zda odložení vykonatelnosti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti zabraňuje vydání rozhodnutí o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru, neboť uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti je důvodem, pro nějž příslušník bezpečnostního sboru musí být propuštěn [§ 42 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů]. Nejvyšší správní soud konstatoval, že je třeba rozlišit vykonatelnost ve smyslu § 74 odst. 1 správního řádu a jiné právní účinky rozhodnutí ve smyslu § 74 odst. 3 téhož předpisu: „*Vykonatelnost představuje exekuční proveditelnost, je možná pouze u takových správních aktů, které ukládají nějakou povinnost k plnění. Toto plnění může být peněžitého nebo nepeněžitého charakteru, vždy však ve formě povinnosti něco dát (dare), konat (facere), něco strpět (omittere) nebo se něčeho zdržet (pati). Vykonatelnost naopak nepřipadá v úvahu např. u rozhodnutí o osobním stavu, rozhodnutí deklarujícím existenci právního stavu či statusu určité movité či nemovité věci apod.; v případě rozhodnutí tohoto druhu nastupují namísto atributu vykonatelnosti jiné právní účinky ve smyslu § 74 odst. 3 správního řádu* (VEDRAL, J. Správní

pokračování

řád: Komentář. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 646, 648).“ Ustanovení § 196 odst. 2 zákona o služebním poměru stanoví: „Byla-li podána žaloba [...] proti pravomocnému rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým se ukládá kázeňský trest, náhrada škody nebo povinnost vrátit bezdůvodné obohacení, odkládá se vykonatelnost tohoto rozhodnutí do nabytí právní moci rozhodnutí soudu.“ Dané ustanovení tedy obsahově přiměřeně odpovídá § 83 odst. 1 přestupkového zákona. Ve vztahu k § 196 odst. 2 zákona o služebním poměru Nejvyšší správní soud v citovaném judikátu čtvrtého senátu uvedl, že „*upravuje toliko odklad vykonatelnosti jako exekuční proveditelnosti (vymahatelnosti) rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Žádným způsobem však nezakotvuje jakousi specifickou formu odkladného účinku žaloby proti takovému rozhodnutí, který by měl za následek, že do pravomocného rozhodnutí soudu o žalobě nelze ... vydat jiné navazující správní rozhodnutí, jakým je rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru.*“ Nejvyšší správní soud proto i v nyní projednávaném případě, na který z hlediska právně podstatných aspektů rozsudek čtvrtého senátu dopadá, vyšel z výkladu vztahu mezi § 74 odst. 1 a § 74 odst. 3 správního řádu, který provedl čtvrtý senát.

[16] Pokud tedy stěžovatelka na podporu své argumentace odkazuje na § 74 odst. 3 správního řádu, správní soudy dospěly k opačným závěrům, a sice že s ohledem na samostatnou zmínku o kategorii jiných právních účinků rozhodnutí v § 74 odst. 3 správního řádu je třeba rozlišovat vykonatelnost rozhodnutí od jeho jiných právních účinků (shodně HENDRYCH, D. *Správní právo. Obecná část*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 227). Stěžovatelčina argumentace použitím slova „obdobně“ v § 74 odst. 3 správního řádu není správná. Ustanovení § 74 odst. 1 a 2 správního řádu totiž pojednávají o tom, kdy a za jakých okolností nastává vykonatelnost rozhodnutí. Z § 74 odst. 3 správního řádu vyplývá, že otázka, kdy a za jakých okolností nastávají „jiné právní účinky rozhodnutí“, se řídí úpravou o vykonatelnosti rozhodnutí. Z § 74 odst. 3 správního řádu naopak neplyne, že i jiné právní účinky rozhodnutí lze oddálit odložením výkonu rozhodnutí či – jinak vyjádřeno – že tam, kde se (na jiných místech právního řádu) hovoří o odkladu výkonu, resp. vykonatelnosti rozhodnutí, platí to bez dalšího obdobně i pro jiné právní účinky rozhodnutí.

[17] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani se stěžovatelčinou námitkou, že závěry krajského soudu odporují smyslu institutu odkladu vykonatelnosti. Podle Nejvyššího správního soudu by smyslu zákona a účelu zavedení bodového systému naopak odporovalo, pokud by mělo použití § 83 odst. 1 přestupkového zákona za následek i automatický odklad záznamu bodů do registru řidičů. Stěžovatelčina argumentace by znamenala, že aplikace § 83 odst. 1 přestupkového zákona by měla shodné účinky jako přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 s. ř. s., jenž je však *prima facie* formulován jinak. Nejvyšší správní soud přitom v usnesení ze dne 17. června 2009, č. j. 5 As 24/2009 - 58 zdůraznil, že „*odložení výkonu rozhodnutí správním orgánem dle § 83 odst. 1 zákona o přestupcích nelze ztotožňovat s přiznáním odkladného účinku žalobě nebo kasační stížnosti za podmínek, které upravuje soudní řád správní.*“ Jak již bylo řečeno výše, správní orgán musí při splnění podmínek § 83 odst. 1 přestupkového zákona vyhovět žádosti o odložení výkonu rozhodnutí a není oprávněn zkoumat konkrétní okolnosti a závažnost daného případu. Vztáhnutí § 83 odst. 1 přestupkového zákona i na záznam bodů by fakticky znamenalo, že kterýkoliv řidič, jenž pozbyl řidičské oprávnění v důsledku dosažení hranice 12 bodů, dosáhne pouhým podáním správní žaloby a žádosti o odložení výkonu

rozhodnutí automaticky možnosti nadále řídit minimálně po celou dobu řízení před soudem prvního stupně, aniž by soud zkoumal konkrétní okolnosti.

[18] Takový závěr se však jeví rozporný s účelem bodového systému. Podle § 123a zákona o silničním provozu se bodovým hodnocením „*zajišťuje sledování opakovaného páčání přestupků, jednání, které má znaky přestupku podle jiného právního předpisu, nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští.*“ Důvodová zpráva k zákonu č. 411/2005 Sb., který do zákona o silničním provozu vložil ustanovení o bodovém systému, blíže specifikuje, že účelem bodového systému je „*zejména postihovat recidivu páčání přestupků proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.*“ Bodovým hodnocením dochází k průběžnému sledování kázně řidičů, přičemž v případě opakovaného porušování předpisů o provozu na pozemních komunikacích a dosažení 12 bodů dochází k nastoupení represivní složky bodového systému, tedy k pozbytí řidičského oprávnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. května 2011, č. j. 8 As 23/2010 - 89, bod 19). Bodový systém tedy plní zejména ochrannou funkci. Řidiči, kteří neuzpůsobují své jednání právním předpisům o provozu na pozemních komunikacích a získají 12 bodů, ztrácí řidičské oprávnění, čímž jsou vyloučeni z řízení motorových vozidel (§ 80 zákona o silničním provozu) zejména za účelem ochrany bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. S tím koresponduje i skutečnost, že podmínkou vrácení řidičského oprávnění není pouhé uplynutí doby jednoho roku, ale i prokázání, že se žadatel o vrácení řidičského oprávnění podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti podle zvláštního právního předpisu a dále předložení posudku o zdravotní způsobilosti včetně dopravně psychologického vyšetření (§ 123d odst. 3 zákona o silničním provozu).

[19] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že i z hlediska účelu právní úpravy je interpretace zastávaná krajským soudem správná. Ustanovení § 83 odst. 1 přestupkového zákona, podle něhož musí správní orgán za splnění podmínek vyhovět žádosti o odklad výkonu rozhodnutí, dopadá pouze na exekuční proveditelnost rozhodnutí. Odložení záznamu bodů do registru řidičů lze dosáhnout (až) prostřednictvím přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 s. ř. s. Odkladný účinek žaloby se totiž – oproti znění § 83 odst. 1 přestupkového zákona – výslovně vztahuje na výkon i na jiné právní následky rozhodnutí (§ 73 odst. 2 s. ř. s.). O přiznání odkladného účinku rozhoduje soud, který nemá na rozdíl od správních orgánů jednajících v režimu § 83 odst. 1 přestupkového zákona povinnost žádosti vyhovět a má prostor pro důkladné poměřování potenciální újmy žalobce, jiných osob a důležitého veřejného zájmu, kterým je v tomto případě zejména bezpečnost silničního provozu a ochrana před řidiči opakovaně páchajícími přestupky či trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (viz bod 18).

[20] Ke ztrátě řidičského oprávnění může pochopitelně dojít nejen dosažením 12 bodů v registru řidičů, ale i v důsledku trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel. Na trest zákazu činnosti se přitom odložení výkonu rozhodnutí ve smyslu § 83 odst. 1 přestupkového zákona vztahuje (rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. února 2013, č. j. 22 A 187/2011 - 18, č. 2874/2013 Sb. NSS). Trest zákazu činnosti však představuje sankci za konkrétní přestupek, která je uložena přímo rozhodnutím o přestupku a která podléhá vykonatelnosti ve smyslu exekuční proveditelnosti. Záznam bodů oproti tomu představuje automatický zákonný následek nabytí právní moci

pokračování

rozhodnutí o uložení sankce za přestupek (a dalších rozhodnutí podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu). Ztráta řidičského oprávnění na základě dosažení hranice 12 bodů není sankcí za konkrétní přestupek, nýbrž „sankcí za opakované páchání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, [...] tedy sankcí sui generis za speciální recidivu“ (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. ledna 2009, č. j. 30 Ca 174/2008 - 25, č. 1950/2009 Sb. NSS). S ohledem na to a také na skutečnost, že bodový systém poskytuje ochranu právě před recidivou na úseku bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (viz bod 18), je v tomto případě ospravedlnitelné, že stěžovatelka dosáhla v režimu § 83 odst. 1 přestupkového zákona odložení výkonu trestu zákazu činnosti spočívající v řízení motorových vozidel, avšak řidičské oprávnění stejně ztratila v důsledku dosažení hranice 12 bodů (§ 123c odst. 3 zákona o silničním provozu). Odvrácení i tohoto následku přitom zůstalo v možnostech stěžovatelky, pokud by při podání správní žaloby navrhla, aby jí byl přiznán odkladný účinek podle § 73 odst. 2 s. ř. s., resp. soudu, který by o takovém návrhu rozhodoval a přitom s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu vážil, jaká újma by přiznáním odkladného účinku vznikla jiným osobám, a zda by se přiznání odkladného účinku neocitlo v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. např. judikaturu Nejvyššího správního soudu k návrhům na přiznání odkladného účinku kasačním stížnostem ve věcech dopravních přestupků, např. usnesení ze dne 9. října 2014, č. j. 9 As 242/2014 - 18, usnesení ze dne 10. dubna 2013, 6 As 29/2013 - 80 nebo usnesení ze dne 15. ledna 2013, č. j. 1 As 183/2012 - 33).

[21] Stěžovatelka na podporu své argumentace poukázala na nálezn Ústavního soudu ze dne 30. září 2008 sp. zn. II. ÚS 1260/07 (N 159/50 SbNU 423). Nejvyšší správní soud k tomu pouze opakuje, co již uvedl v napadeném rozsudku krajský soud. Zmíněný nálezn Ústavního soudu se nevztahuje k § 83 odst. 1 přestupkového zákona, jak tvrdí stěžovatelka, nýbrž k § 73 odst. 2 s. ř. s. (viz bod 23 citovaného nálezu), tedy k odkladnému účinku správní žaloby. Napadený rozsudek tedy není s nálezem druhého senátu Ústavního soudu v rozporu, i krajský soud ostatně potvrdil, že odložit záznam bodů lze právě v režimu § 73 odst. 2 s. ř. s.

[22] Oporu pro výklad zastávaný stěžovatelkou nelze shledat ani v judikatuře Ústavního soudu týkající se § 79 odst. 1 a 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu. Ústavní soud sice odklad vykonatelnosti v řízení o ústavní stížnosti interpretuje široce jako systaci napadeného rozhodnutí, tj. včetně dopadu na jiné účinky a právní následky napadeného rozhodnutí [srov. usnesení II. ÚS 53/06 ze dne 9. února 2006 a nálezn II. ÚS 53/06 ze dne 12. září 2006 (N 159/42 SbNU 305)], k tomuto závěru však dospěl systematickým výkladem v kontextu § 79 odst. 1 zákona o Ústavním soudu, který hovoří o „odkladném účinku“ a na nějž odstavec 2 logicky navazuje, a obdobných ustanovení v procesních předpisech týkajících se soudních řízení (např. zmíněný § 73 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), s podporou v teleologickém výkladu, podle něhož je smyslem tohoto procesního institutu vytvoření procesního prostoru pro efektivní (nikoli jen akademické) rozhodování Ústavního soudu a poskytnutí efektivní ochrany základním právům a svobodám (srov. usnesení IV. ÚS 581/06 ze dne 11. října 2006). Tento účel přitom není doslovným výkladem § 83 odst. 1 přestupkového zákona zmařen; podání správní žaloby vede k „automatickému“ vyhovění návrhu na (toliko) odložení (exekučního) výkonu rozhodnutí správním orgánem, přičemž odklad ostatních účinků žalobou napadeného

rozhodnutí zůstává v rukou soudu při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě (§ 73 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

[23] Nejvyšší správní soud si je vědom, že výše popsany výklad § 83 odst. 1 přestupkového zákona nemusí být pro běžného adresáta právní úpravy na první pohled zřejmý. Nejde však o triviální problém. Výklad aprobovaný Nejvyšším správním soudem lze shrnout tak, že vychází z rozlišování výkonu rozhodnutí od jeho jiných právních účinků, což je sice koncepce původně doktrinární, která má však nyní zákonnou oporu zejména ve správním řádu (viz HENDRYCH, D. *Správní právo. Obecná část*. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 226-227), který obě kategorie rozlišuje, aniž by je blíže definoval. Pro tuto interpretaci přitom svědčí doslovný jazykový výklad (zákon výslovně zmiňuje toliko „odložení výkonu rozhodnutí“, zatímco o jiných právních účincích mlčí) i výklad přihlížející k účelu bodového systému. Vztáhnutí záznamu bodů pod pojem „odložení výkonu rozhodnutí“ proto není za současného znění § 83 odst. 1 přestupkového zákona namístě. Případné rozšíření automatismu odložení výkonu rozhodnutí při podání správní žaloby i na jiné právní účinky včetně záznamu bodů a eliminace institutu přiznání odkladného účinku správní žaloby je a má být v rukou zákonodárce, resp. tvůrce právní politiky sankcionování dopravních přestupků, nikoliv soudů.

[24] Nejvyšší správní soud z výše zmíněných důvodů dospěl shodně s krajským soudem k závěru, že ačkoliv byl podle § 83 odst. 1 přestupkového zákona odložen výkon rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 11. července 2013, č. j. MMJ/OD/12052/2013-9, představovalo toto rozhodnutí způsobilý podklad k záznamu bodů v registru řidičů, jak jej vymezuje judikatura správních soudů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. srpna 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44: „*Záznam v registru řidičů lze tedy provést pouze na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku (po souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení se na toto rozhodnutí nahlíží jako na pravomocné), přičemž právní moc rozhodnutí znamená jeho nezměnitelnost, nemožnost zasahovat do jeho obsahu na základě opravného prostředku.*“).

[25] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila též stížnostní důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tvrdila tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka neuvedla, v čem konkrétně spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, pouze obecně uvedla, že krajský soud ignoroval její argumentační linii uplatněnou v žalobě a nezabýval se jí namítanými rozsudky Ústavního a Nejvyššího správního soudu ani obecnými kautelami právní teorie. Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu přezkoumal a dospěl k závěru, že nevykazuje vady zmiňované § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné a jsou z něj jasné seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil. Ke stěžovatelkou konkrétně namítaným nedostatkům Nejvyšším správním soudem poznamenává, že s namítaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1260/07 se krajský soud výslovně vypořádal na s. 9 napadeného rozsudku (viz bod 21 tohoto rozsudku). Co se týče judikatury Nejvyššího správního soudu, stěžovatelka v žalobě obecně odkázala na rozsudek ze dne 6. srpna 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, který se zabýval rozsahem námitkového řízení ve smyslu § 123f zákona o silničním provozu. Krajský soud se k tomuto rozsudku sice explicitně nevyjádřil, z odůvodnění rozsudku je však zcela zřejmé, proč odkaz na rozsudek devátého senátu Nejvyššího správního soudu nepovažoval

pokračování

za příhodný. Devátý senát v citovaném rozsudku mimo jiné vymezil, co je způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů (viz bod 22 tohoto rozsudku). Krajský soud přitom věnoval značnou část odůvodnění napadeného rozsudku právě vysvětlení, proč představuje rozhodnutí o přestupku způsobilý podklad i v případě, že byl výkon tohoto rozhodnutí odložen podle § 83 odst. 1 přestupkového zákona. Nelze souhlasit se stěžovatelčiným tvrzením, že krajský soud ignoroval její argumentační linii. Krajský soud vysvětlil, proč nepřisvědčil námitkám stěžovatelky, neboť přdestřel vlastní poměrně podrobnou interpretaci sporných ustanovení.

[26] Stěžovatelka dále brojila proti tomu, že krajský soud v odůvodnění rozsudku mimo jiné zmínil, že se žalobkyně 9. července 2013 dopustila dalšího dopravního přestupku, za který obdržela záznam dalších tří bodů do registru řidičů. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že učinění této poznámky krajským soudem jednoznačně nemělo za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Zmíněná poznámka rozhodně nepředstavovala nosný důvod rozhodnutí. Krajský soud ostatně celou pasáž uvedl slovy „*nad rámec podstaty sporného žalobního bodu*“. I když byla tato poznámka z pohledu § 75 odst. 1 s. ř. s. irelevantní, nejde o vadu způsobující nezákonnost napadeného rozsudku.

[27] Šestý senát Nejvyššího správního soudu si je vědom, že rozšířený senát zdejšího soudu v současnosti v řízení vedeném pod sp. zn. 6 As 114/2014 posuzuje (ostatně na návrh právě šestého senátu) otázku, zda záznam bodů do registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu představuje trest, na který se má vztahovat příkaz retroaktivity ve prospěch obviněného ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Šestý senát Nejvyššího správního soudu nicméně dospěl k závěru, že k řešení nyní projednávané otázky nebylo nutné řízení přerušovat a vyčkávat na závěry rozšířeného senátu. Předkládající senát totiž rozšířenému senátu předložil k posouzení výlučně úzce vymezenou otázku, zda se na záznam bodů vztahuje princip příkazu retroaktivity ve prospěch obviněného či nikoliv. Kladná ani záporná odpověď na danou otázku nemá vliv na posouzení, zda se § 83 odst. 1 přestupkového zákona vztahuje i na jiné právní účinky rozhodnutí, pod něž záznam bodů spadá tak či onak.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud věc posoudil správně a přezkoumatelným způsobem. Ze všech výše popsanych důvodů Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. posoudil jako nedůvodnou a zamítl ji.

[29] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který měl úspěch ve věci, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu